

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 4591/2023
15.11.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Весне Субић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у правној ствари тужиле АА из ..., коју заступа пуномоћник Владимир Драгићевић, адвокат из ..., против тужених ББ из ..., кога заступа пуномоћник Слободан Миловановић, адвокат из ... и малолетне ВВ из ..., коју заступа законски заступник мајка ГГ, чији је пуномоћник Слободан Миловановић, адвокат из ..., ради побијања дужникових правних радњи, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2282/22 од 05.10.2022. године, у седници одржаној 15.11.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2282/22 од 05.10.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2282/22 од 05.10.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лозници П 488/17 од 28.06.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле којим је тражила да се утврди да уговор о поклону непокретности потврђен од стране јавног бележника Миленка Михајловића – клаузулом о потврђивању исправе ОПУ278/15 од 26.02.2015. године закључен између ДД као поклонодавца и тужених ББ и ВВ, чији је законски заступник мајка ГГ као поклонопримца, без дејства према тужили у обиму потребним за намирење њеног новчаног потраживања према непарничару ДД, утврђеног по правноснажној пресуди на основу признања Основног суда у Лозници П 1454/2016 од 09.09.2016. године и по решењу Основног суда у Лозници И.и.бр.108/17 од 24.02.2017. године и закључку јавног извршитеља И.и.бр.28/17 од 03.03.2017. године, те да су тужени дужни да признају и трпе да тужилац своје новчано потраживање према ДД и то: на име дуга у износу од 35.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, са каматом по стопи коју одређује Европска централна банка у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате почев од 23.02.2011. године па до коначне исплате; на име трошкова парничног поступка износ од 99.000,00 динара са законском затезном каматом на овај износ од 09.09.2016. године па до исплате, на име трошкова извршног поступка И.и.бр.108/17 и И.и. бр.28/17 у укупном

износу од 86.041,00 динара намири јавном продајом и то двособног стана који се налази на II спрату стамбене зграде број .. у улици ... број посебног дела ..., на кат.парц. бр. .. уписаног у Д лист – 2 део листа непокретности бр. .. КО Лозница, укупне површине 66,95 м², кп. бр. 413/89, потез ..., по култури пашњак VI класе у пов.од 0.04,00 ха, која се налази у ..., описано у листу непокретности бр. .. КО ... и стамбеног објекта изграђеног на наведеној парцели пов. 120,18 м² који није уписан у лист непокретности бр. .. КО ..., али за који је издато решење о издавању грађевинске дозволе – легализације бр. .. од 31.03.2011. године Одељења за планирање и изградњу. Ставом 2. изреке одбијен је тужбени захтев тужиље који је истоветан тужбеном захтеву из става првог изреке ове пресуде. Ставом 3. изреке обавезана је тужиља да туженима накнади трошкове парничног поступка од 227.250,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до коначне исплате све у року од 15 дана од дана преписа пресуде, док је захтев тужених преко досуђеног до траженог износа од 741.750,00 динара одбијен. Ставом 4. изреке захтев тужиље да се тужени обавежу да јој солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 692.000,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде па до исплате је одбијен.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2282/22 од 05.10.2022. године ставом 1. изреке, жалба је одбијена, а пресуда Основног суда у Лозници П 488/17 од 28.06.2022. године је потврђена. Ставом 2. изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове жалбеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде тужиља је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, са позивом на одредбу члана 404. ЗПП.

По оцени Врховног суда у конкретном случају нису испуњени да се може сматрати да постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни право тумачење права.

Предмет тражене правне заштите је побијање дужникових правних радњи. Побижана одлука којом је тужбени захтев тужиоца одбијен заснована је на примени одговарајућих одредби материјалног права на утврђено чињенично стање по ком у време закључења предметног уговора тужиља није имала доспело потраживање према поклонодавцу а предметним уговором су регулисани имовински односи брачних другова поводом развода брака. Ревидент у ревизији побија правилност утврђеног чињеничног стања и указује на погрешну примену одредби процесног закона о терету доказивања, а то нису разлози за посебну ревизију у смислу одредби члана 404. став 1. ЗПП.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија тужиље је недозвољена.

Сходно одредби члана 403. став 2. ЗПП ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужбу ради побијања дужникових правних радњи тужиља је поднела 03.04.2017. године. Вредност предмета спора је 35.000,00 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате.

Имајући у виду да вредност предмета спора побијаног дела не испуњава захтевани ревизијски цензус, произлази да ревизија тужиље није дозвољена у смислу одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

У складу са изнетим одлучено је као у ставу другом изреке на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић